

☆ HOLLY BOURNE ♥

VIAC, AKO SI
MÝSLÍŠ!

FAKT

CHCEM TO
VÔBEC VEDIET?

* * *
LÁSKA

ZLOMÍ TI SRDCE!

BOLÍ?

LEN TO NIE!

BRUTÁLNE!

BRUTÁLNE!

Klub okašlaných báb 2

FAKT
LÅSKA
B LI?

HOLLY BOURNE

FAKT
LÁSKA
B LÍ?

slovařt

Copyright © 2016 by Holly Bourne

Translation © Jana Vlašičová 2018

Slovak Edition © Vydavateľstvo SLOVART, spol. s r. o., Bratislava 2018

ISBN 978-80-556-3193-6

Všetky práva vyhradené. Žiadna časť tejto knihy sa nesmie reprodukovat ani šíriť v nijakej forme ani nijakými prostriedkami, či už elektronickými, alebo mechanickými, vo forme fotokópií či nahrávok, respektíve prostredníctvom súčasného alebo budúceho informačného systému a podobne bez predchádzajúceho písomného súhlasu vydavateľa.

Z anglického originálu Holly Bourne: *HAW HARD CAN LOVE BE?*, ktorý vyšiel vo vydavateľstve Usborne Publishing Ltd. v Londýne v roku 2016, preložila Jana Vlašičová.

Zodpovedná redaktorka Stela Solčianska

Editorka Katarína Škorupová

Vydalo Vydavateľstvo SLOVART, spol. s r. o., Bratislava v roku 2018.

Sadzba Alias Press, s. r. o., Bratislava

Tlač FINIDR, s. r. o., Český Těšín

Cena uvedená na obálke knihy je nezáväzným odporúčaním pre konečných predajcov.

10 9 8 7 6 5 4 3 2 1

www.slovar.sk

*Pre Connie
Ďakujem za tie dve letá,
ktoré ma urobili tým, kým naozaj som.
Chýbaš mi.*

Vopred prehrané

najpríšernejšia opica na svete

+

jedenásthodinový let

+

dlhé nohy a málo miesta v lietadle

+

výška 185 cm

Jeden

Neovracaj tie deti... Neovracaj tie deti...

Čakajúc v rade na odlet poskakovali predou mnou dve detské hlávky. Znova ma skrútilo, tak som sa chytila za brucho. Dúfala som, že ak si budem držať vnútornosti pokope dosť silno, nevyprázdním ich obsah na nezbedné detičky predou mnou.

Mohlo by to ohroziť môj vstup na palubu lietadla.

Prečo som len včera vypila ten posledný štamperlík? Prečo? PREČO?

Steward skontroloval ďalší palubný lístok. Rad v silno nasvietenej odletovej hale sa pomaly posúval. Lietadlo na nás čakalo za vstupom a pôsobilo príliš malé na to, aby všetkých tých ľudí odviezlo do Ameriky. Bola som biela ako kôň z rozprávky, na ktorom zvykne princ zachrániť princeznú. Nebola som však princezná a, ďakujem veľmi pekne, zachrániť som sa dokázala aj sama. Potrebovala som len toto lietadlo, vďaka ktorému ma bude od macochy deliť celý oceán.

Znova mi skrútilo žalúdok, lebo som si spomenula na rozlúčkovú párty.

„Len sa pozri, v akom je stave,“ povedala moja maco-cha Penny tak nahlas, aby to počuli ľudia naokolo. Bolo to práve na mieste, kde musia ľudia vyhodit' fľaše s nápojmi do priesvitných plastových vriec.

„Počujem vás,“ prevrátila som oči, pretože som vedela, že ju to vytáča, a dopila som zvyšok vody, čo som mala so sebou. Ignorovala ma. „Takto ju nepustia do lietadla.“

Zúfalo som pohľadom prosila ocka o pomoc. Potlačil úsmev.

„Upokoj sa, Penny. Mysli na všetkých tých ožranov, ktorých každý deň nechajú odletieť z Vegas.“

„Nie som opitá!“ zaprotestovala som zrejme dosť nahlas, lebo v hale sa zastavilo niekoľko cestujúcich a všetci na mňa zízali.

Ocko sa zasmial a pritiahol si ma k sebe, aby ma objal. Zavesila som sa doňho, hlavu som si mu položila na plece a vdýchla som jeho vôňu. Prestalo mi byť až tak zle.

„Nie, nie si opitá, zlatko. Máš len opicu. Ten rozlúčkový večierok sa zjavne vydaril. Aj keď *páchneš* od alkoholu.“ Zhlboka sa nadýchol a odstrčil ma od seba...

„Fuj!“

„Ráno som sa sprchovala...“

Bola to pravda. Lenže cestou na letisko sa mi podarilo vypotit' štamperlíky z predchádzajúceho večera.

Ocko ma znova objal. „Tak v tom prípade pod' sem.“

Mohlo to byť dojímavé, keby tam s nami nebola Penny. Tá však bola s nami stále – akoby sa bála, že ak zostanem s ockom sama, poviem mu, aká je hnusná manipulatívna mrcha. Priznám sa, určite by som sa o to pokúsila. Okrem nej tam bol s nami aj Craig. Akoby nestačilo, že mám od-

pornú macochu, k správne mu kliše patrí aj odporný nevlastný súrodenec.

Craig sa na mňa pozrel a povýšenecky povedal: „Smrdíš ako tvoja matka.“

Ako si to dovoľuje? Mozog mi zastrela nenávisť, akú vo mne dokáže vyvolať len on, a prehlušila opicu. Zahmlilo sa mi pred očami a moja noha inštinktívne vykopla a trafila ho do píšľaly.

Skríkol a spadol na zem, nechutne predstierajúc bolesť.

Penny s ockom sa prepli do obranného módu a vypukol klasický chaos.

„Amber, ospravedlň sa mu!“

„Craig, si v poriadku? Neplač.“

„Si fakticky rovnako šialená ako ona,“ dodal Craig, ležiac na dlážke.

Keď som chcela naňho znova zaútočiť, ocko ma odtiahol nabok.

Chvíľu som s ním bojovala. Penny sa postavila pred syna a bránila ho vlastným telom – vysielala ku mne zlovestné pohľady. Akoby som ho koplá bezdôvodne. Akoby nepočula, čo práve povedal.

Ľudia na nás zízali. Aj ochrankári. Ocko ma tíšil, hladil ma po vlasoch, zatiaľ čo som vrešťala: „Odvolaj to! Odvolaj to!“

„Amber, poď. Upokoj sa. Lebo ťa naozaj nepustia do lietadla...“

Všimla som si, že sa k nám blíži uniformovaný chlapík. Penny ho tiež zbadala. Videla som jej na tvári, že váha, či mi má vynadať, čím by však určite vyvolala scénu... Vybrala si verziu bez scény.

„Pst,“ povedala nám.

S Craigom sme na seba zagánili, ale obaja sme sa vystreli a správali sa normálne. Ochránkar sa zastavil, prezrel si nás a potom zamieril do búbky, z ktorej pred chvíľou vyšiel.

Vzdychla som si. Bolo mi naozaj zle. A chcela som sa rozlúčiť s ockom. Osamote. Odhodila som prázdnu fľašu a ani som sa na nich nepozrela.

„Ospravedlň sa, mladá dáma,“ naliehala Penny.

Zatiahla som za popruhy na batohu, aby som si upravila ich dĺžku – a zrazu do mňa vošla obrovská zlosť. Na macochu, na hlúpeho nevlastného brata, na ocka, na to, že Craiga nenapomenuli a že ho nikdy nenapomenú...

„Aj on by sa mal ospravedlniť za to, čo povedal!“

„Lenže ja som to myslel vážne,“ zakričal Craig spoza Penny. Ocko ma zastavil, skôr ako som sa do Craiga znova pustila.

„Viete čo? Nedám sa vytočiť.“ Otočila som sa a vpochoďovala do radu na bezpečnostnú prehliadku. Vedela som, že tam ich už nepustia.

„Amber!“ volal ocko.

Ignorovala som ho a pokračovala som v chôdzi.

„Amber, no tak, poď sa normálne rozlúčiť.“

„Normálne sa lúčim,“ zakričala som cez plece a zamierila som do radu s palubným lístkom v ruke.

Boli to posledné slová, ktoré som mu povedala. Uvidím ho až o šesť týždňov.

Neovracaj tie deti. Neovracaj tie deti.

Dve dievčatká predo mnou zostávali v blaženej nevedomosti a nevedomovali si, aké nebezpečenstvo im hrozí. Vy-

mieňali si ružové kartičky so šteniatkami, zatiaľ čo ich rodičia neustále kontrolovali pasy a opätovne sa ubezpečovali, že sú v tom vrecku, kam ich pred chvíľou odložili.

Strašne som sa hnevala na ocka. Trápne bolo, že scéna, ktorá sa odohrala na letisku, nebola ničím výnimočná. Je to tak zakaždým, keď sa stretnem s Craigom alebo s Penny... a keď sa ocko rozhodne radšej udržať pokoj v rodine, ako by sa zastal svojej jedinej dcéry. Bola som vyčerpaná z bojujovania. Bola som vyčerpaná z pocitu, že nikam nepatrím.

Bola som vyčerpaná z toho, ako veľmi mi chýba mama...

Rad sa znovu o kúsok posunul. Keby sa mi len nechcelo vracieť... Keby som len vyzerala normálne, aby ma pustili do lietadla...

Potom by sa už mohlo toto leto konečne začať. Strela by som sa s mamou, zistila by som, čo sa pokašľalo a ako ju dostať naspäť, aby som sa znova cítila kompletná.

Na rad sa dostala rodina predo mnou a dievčatá sa predbiehali v kladení otázok: Ako vysoko lietadlo vzlietne? Ako rýchlo poletíme? Premietajú v lietadle aj filmy od Disneyho? Nepoložili však tú najdôležitejšiu otázku: *Chystá sa nám to nezdravo vyzerajúce dievča ovracať naše malé hlávky?* Bola som na rade. Zhlboka som sa nadýchla, uhľadila som si strapaté vlasy a pristúpila som bližšie, aby som ukázala pas.

Tvář sa reprezentatívne. Tvář sa reprezentatívne. Tvář sa reprezentatívne.

Pani mala na tvári toľko mejkapu, že som nevedela odhadnúť, ako vyzerá v skutočnosti. Keď si vzala môj pas, sústredila som sa len na jej namaľovanú tvár. Usmiala sa a mejkap jej popraskal.

„Letíš prvý raz sama?“ spýtala sa ma rovnakým tónom, akým sa rozprávala s deťmi.

Bála som sa otvoriť ústa, a tak som len prikývla.

„Keď budeš niečo potrebovať, prosím, daj mi vedieť.“

„Ďakujem,“ zamrmlala som.

Prekvapene sa na mňa pozrela. „Si v poriadku? Vyzeráš vystrašene.“

Bojím sa letu s tou najhoršou opicou na svete...

„Trochu sa bojím lietať,“ napadla mi geniálna myšlienka. „Býva mi zle!“

„Vyzeráš bledá.“

„To bude dobré.“

Mám dokonalé krytie. Vďaka bohu.

„Keď budeš čokoľvek potrebovať, daj nám vedieť. V sedemnástich si predsa len ešte primladá, aby si lietala sama.“

Žiarivo sa na mňa usmiala a mne napadlo, že byť šťastná tak skoro ráno, by malo byť trestné.

Hneď ako som sa vopchala na svoje sedadlo pri okne, rozbolela ma hlava.

„Au,“ povedala som nahlas, čím som vyľakala vysokánskeho chlapa sediaceho vedľa mňa. Chvíľu mu trvalo, kým sa narval do sedadla, a keď sa konečne usadil, kolená mal takmer pri tvári. Z nedostatku miesta boleli nohy už aj mňa. Načiahla som sa po tašku, kde som mala tabletku od bolesti, nasucho som ju prehltila a vybrala som si mobil.

Mala som dva odkazy. Jeden od Lottie a druhý od Evie. Prvý raz v to ráno som sa usmiala.

Lottie: PREPÁČ, ŽE SOM ŤA TAK OPILA. BOL TO DIABOLSKÝ PLÁN, AKO ŤA TU CEZ LETO UDRŽAŤ. ŽIJEŠ VÔBEC?

Evie: Nenecháááavaj nás tu!!!

Prestala som sa usmievať. Tak veľmi mi budú chýbať! Správy od dievčat spustili spomienky na predchádzajúci večer...

Zajtra o takomto čase budem ešte letieť.

Keď nás vyhodili z krčmy, vzali sme si taxík a odviezli sa na Dovelands Hill. Na náš kopec. Išli sme tam aj v ten večer, keď sa z nás stali priateľky. Postavila som sa na lavičku, zaklonila hlavu a ukázala do čiernej tmy nad sebou, takmer som pri tom spadla.

Evie ma schmatla za ruku.

„Amber, zlez dolu. Som primalá, nechytím ťa.“

„AMERIKA, TRAS SA!!!“

Na trávnom svahu pod nami tancovala Lottie. Nepotrebovala ani hudbu – krútila sa s rozpaženými rukami.

„Amber, budeš mi veľmi chýbať! Nemohla by si ma zbaľiť do kufra, aby som šla s tebou?“ spýtala sa a krútila sa dokola, kým nepadla do trávy a nezačala sa smiať.

„Pomoc,“ povedala Evie. „Obe ste príliš opité, nezvládnem sa o vás postarať. Amber, chyť sa ma.“

Znova som vzhladla k oblohe a s potácaním som ju chytila, aby mi pomohla na zem. Spadla som vedľa Lottie. Evie si vzdychla a ľahla si vedľa nás. Hlavy sme mali pri sebe a dívali sme sa nahor.

Hviezdy sa krútili.

„Dúfam, že nemáte vši,“ povedala Evie.

„To môže napadnúť len tebe,“ odvetila Lottie.

Rozosmiala som sa a stále sa dívala nahor, sledujúc, ako sa celý vesmír nado mnou krúti.

„Neviem sa dočkať, až uvidím mamu,“ povedala som potichu. Cítila som sa tak... dobre. „Bude to skvelé.“

„Kedy si ju videla naposledy?“ spýtala sa Lottie.

„Pred dvomi rokmi...“

Obloha sa krútila, krútila, krútila.

„Fúha.“

„Viem...“

Snažila som sa potlačiť myšlienky, ktoré sa mi zbierali v hlave. *Ani ťa nepozerala na svadbu alebo to ty si jej navrhla, že cez leto prídeš, alebo prečo ťa musela opustiť, keď sa chcela vyliečiť...*

Ako obvykle, pomohol mi s tým alkohol.

„Strávime spolu celých šesť týždňov,“ povedala som oblohe. „Šesť dokonalých týždňov...“

„Opatrne.“ Na tvári ma poštekli Evine vlasy. „Nič nie je dokonalé.“

„Najmä ak pracuješ v letnom tábore obklopená otravnými americkými deckami,“ dodala Lottie.

„Tíško, vy negativistky!“ Zavrela som oči a usmiala sa, lebo som si predstavila, ako sa mama zatvári, keď sa stretne na letisku...

Svetlá oznamujúce, že sa máme pripútať, ešte nesvietili, tak som vydedukovala, že im môžem ešte pred odletom rýchlo odpísať.

Mám strašnú opicu! Čo robím v lietadle?! Pomoc!
Príšerne ma bolí hlava!

Zatvorila som oči a započúvala sa do hluku v lietadle – pípánie, hučanie klimatizácie a ľudia, ktorí sa viac či menej slušne snažia umiestniť svoje tašky do batožinového priestoru. Všetci títo ľudia počestujú so mnou. Uväznia nás v tejto plechovici, poletíme spolu celých jedenásť hodín a potom sa už nikdy nevidíme.

Lietanie je čudné.

Bolí ma hlava.

Aké bude znova vidieť mamu?

Vysvetlí mi, čo sa vlastne stalo?

Bolí ma hlava.

Zapípal mi mobil. Dvakrát.

Lottie: Neverím, že sa tam budeš starať o deti!

O americké deti. Ako sa asi budú volať? Bude tam napríklad Hank?

Evie: Zvládneš to! Uvedom si, že všetky storky od deciek v našom veku, ktoré stoja za to, sa začínajú tým, že ktosi nasadá do lietadla.

Nestála som o storku, ktorá stojí za to, stála som len o čas s mamou...

A tiež som chcela ignorovať ten neúprosný hlas v mojej hlave, ktorý neustále omieľal, že pokiaľ ide o mamu, nemusi to byť vôbec jednoduché.

Vopred prehrané

stretnutie po rokoch

+

odmeraný vzťah medzi matkou a dcérou

+

dva roky odlúčenia

Dva

Nejakým zázrakom sa mi podarilo v lietadle zaspáť. Možno moje nohy nezvládli tú tlačenicu pod sedadlom pri plnom vedomí a možno len moja opica vedela, čo je pre mňa najlepšie. Tak či onak, našťastie som zaspala hneď po párkoch, ktoré vyzerali ako stolica batolaťa so zápchou.

Keď som sa prebrala, cítila som sa miliónkrát lepšie. Zazívala som. Pokúsila som sa natiahnuť. Pošúchala som si strpnutý krk.

Po bolesti hlavy nebolo ani stopy. Ani žalúdočná nevoľnosť ma už netrápila. Detskí účastníci letu číslo 105HWSF sa už nemuseli obávať o svoje umyté hlávky. Pomrvila som sa na sedadle a vytiahla diaľkový ovládač. Ďobala som doň, kým sa mi nepodarilo rozsvietiť obrazovku pred sebou.

Znova mi prišlo zle.

Od všetkých, ktorých som poznala a mala rada, ma delil oceán. Drobné lietadielko na obrazovke sa vznášalo nad severozápadnou časťou Ameriky.

Plánovaný čas priletu sa blížil, čoskoro by sme mali pristáť.

Bez akéhokoľvek varovania som sa postavila, ovládač sa odrazil a spadol na môjho spolusediaceho, a znova sa vrátil späť, pretože bol k môjmu sedadlu pripevnený šnúrou.

„Prepáčte, potrebujem ísť na záchod.“

Vbehla som do stiesnenej toalety a zamkla. Oprela som sa o dvere a zhlboka som sa nadýchla smradu z modrých záchodových chemikálií.

Dýchaj, Amber, dýchaj... veď je to len tvoja mama. Žena, ktorá ťa porodila a ktorá ťa bezpodmienečne miluje... aj keď sa presťahovala osemtisíc kilometrov a ani nepomyslela na to, že ťa vezme so sebou.

Šťahovanie však nebola jej voľba, alebo áno? Za všetko mohol ten nechutný Kevin s hlúpu americkou jamkou v brade. Vedel, že mama je zraniteľná, a tak si ju skrátka zobral so sebou. Zmanipuloval ju, aby nás opustila... Spláchla som a to ma prebralo z obáv.

Mala som šesť týždňov. Šesť týždňov, aby som napravila škodu, ktorú spôsobil, a znova získala mamu na svoju stranu. Šesť týždňov, aby som zistila, čo sa stalo a čo také som urobila, že odišla.

Kým som sa dala dokopy natoľko, že som sa mohla vrátiť na svoje miesto, už bolo neskoro na pozretie filmu. Pohrabala som sa v batohu a vytiahla som skicár. Do lona mi vypadla fotografia mamy a mňa. Posledný týždeň som ju prekresľovala. Vzala som ju do rúk a zadávala sa na ňu. Pohľad na maminu tvár spôsobil, že mi úplne zovrel vnútro. Tú fotku urobil ocko, keď nás mama prišla naposledy navštíviť. Boli sme v záhrade – spoznala som ružový krík v pozadí a spomenula si na scétku, ktorú vyvolala Penny, keď sa mama zjavila. „Nechápem, prečo by som mala trpieť TÚTO